

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/94/2014
Identifikačné číslo spisu:	2013200779
Dátum vydania rozhodnutia:	23.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2013200779.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: H. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. D. XX, XXX XX F., t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody, P. X. J., zastúpený advokátkou JUDr. Evou Gieciovou, A. Žarnova 1, 917 02 Trnava, proti žalovanému: Ústav na výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody, Gucmanova 19/670, priečinok 7, 920 41 Leopoldov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo ÚVTOS a ÚVV-8-110/21-2-203 zo dňa 06. novembra 2013, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/60/2013-39 zo dňa 16. septembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/60/2013-39 zo dňa 16. septembra 2014, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave napadnutým uznesením postupom podľa § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 104 ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, uvedené v úvodnej časti tohto rozhodnutia s tým, že po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania bude vec postúpená Krajskej prokuratúre v Trnave (§ 47 ods. 1 a 2 zákona č. 153/2001 Z. z. v spojení s článkom 3 Príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky číslo IV Spr 157/09). Krajský súd o náhrade trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd, vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu a z právnej úpravy, ktorú citoval, dospel k záveru, že predmetom konania nebolo posúdenie zákonnosti takého rozhodnutia žalovaného, ktoré podlieha súdnemu prieskumu. Krajský súd poukazom na § 4 ods. 1 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v

spojení s § 31 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v spojení s § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti a o zmene niektorých zákonov konštatoval, že odpoveď na žiadosť o zahľadenie disciplinárneho trestu nie je rozhodnutím, ktoré možno preskúmať v správnom súdnictve, lebo nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu ani ním nemohli byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb priamo dotknuté. Krajský súd konanie zastavil z dôvodu, že súdny prieskum odpovedi na žiadosť o zahľadenie disciplinárneho trestu nie je prípustný.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal v zákonom ustanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav. Uviedol, že rozhodnutie žalovaného je potrebné považovať za rozhodnutie správneho orgánu, ktoré je možné preskúmať v správnom súdnictve, pričom poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/21/2011 ako aj na ustanovenie § 244 ods. 2 a 3, § 247 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorých rozhodnutiami správnych orgánov (pre účely konania podľa V. časti OSP) sa rozumejú nielen rozhodnutia vydané v správnom konaní, ale aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zmeňujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických a právnických osôb priamo dotknuté, ako aj na čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky s tým, že je zrejmé, že rozhodnutie žalovaného nie je rozhodnutím orgánov činných v trestnom konaní, ale je rozhodnutím orgánu verejnej správy pri výkone trestu odňatia slobody v režime „inej právnej ochrany“ a z tohto dôvodu jednoznačne podlieha aj súdnemu preskúmaniu prostredníctvom žaloby tak, ako ju podal žalobca na príslušný súd.

Žalovaný Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Leopoldov sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že zotrváva na vyjadrení k žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bolo posúdenie správnosti záveru krajského súdu, keď v predmetnej veci uznesením podľa § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. zastavil konanie z dôvodu, že v danom prípade nejde o také rozhodnutie, ktoré by bolo spôsobilé zasiahnuť do subjektívnych právach žalobcu ako účastníka konania, keďže odpoveď žalovaného na žiadosť o zahľadenie disciplinárneho trestu nemôže byť predmetom preskúmvania súdom.

V správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.). Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmvajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 247 ods. 2 O.s.p., pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 246c ods. 1 O.s.p. veta prvá, pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého uznesenia. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového uznesenia, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Zákonodarca v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku zveril súdom právomoc preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Správnym súdnictvom sa zabezpečuje realizácia ústavného princípu domáhať sa súdnej ochrany práv fyzických a právnických osôb na nezávislom a nestrannom súde (čl. 46 ods. 1 ústavy). V konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sú predmetom správneho súdnictva právoplatné rozhodnutia správnych orgánov, ktorými sa zasiahlo do subjektívnych práv fyzických alebo právnických osôb. Správny súd preskúmava aj zákonnosť rozhodnutí, proti ktorým zákon nepripúšťa odvolanie. Pokiaľ ide o konanie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je správne súdnictvo založené na princípe generálnej klauzuly v zmysle čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorej súdy v zásade preskúmvajú všetky rozhodnutia orgánov verejnej správy. Súd môže preskúmať len také rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktoré spĺňa zákonné podmienky súdneho prieskumu a zákonnosť ktorého žalobca napáda vo svojej žalobe. Rozsah súdneho prieskumu správneho rozhodnutia je obmedzený rozsahom žalobných dôvodov, uvádzaných žalobcom v žalobe.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, mal odvolací súd tiež preukázané, že žalobca sa žalobou domáhal o preskúmanie listu žalovaného zo dňa 06.11.2013, č. ÚVTOS a ÚVV-8-110/21-2-203, označeného ako „Žiadosť o zahľadanie disciplinárneho trestu - odpoveď“, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému. Uvedeným listom riaditeľ Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov (ďalej aj „Ústav“) odpovedal na list žalobcu zo dňa 30.10.2013, ktorým žalobca žiadala o zahľadanie disciplinárneho trestu. Uvedeným listom riaditeľ Ústavu oznámil žalobcovi, že zamietla jeho žiadosť o zahľadanie disciplinárneho trestu, pretože vychádzajúc zo záznamov o osobe žalobcu je zrejmé, že si po dobu jedného roka od vykonania rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu riadne neplnil svoje povinnosti. Vychádzajúc z obsahu predmetného listu jednoznačne vyplýva, že riaditeľ Ústavu nerozhodoval o právach a povinnostiach žalobcu, resp. týmto listom nedošlo k zásahu do jeho oprávnených záujmov.

Vzhľadom k uvedenému pokiaľ krajský súd napadnutým uznesením postupom podľa § 246c ods. 1 veta

prvá v spojení s § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z dôvodu, že preskúmaným rozhodnutím nedošlo k zásahu do práv žalobcu, odvolací súd sa s právnym posúdením veci krajským súdom plne stotožnil a považoval ho za vecne a právne správne.

V danej súvislosti senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti žalobcu, že správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu, ktorým je Slovenská republika (čl. 1 ods. 1 ústavy). Súdny pri prieskume zákonnosti správnych rozhodnutí podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku posudzujú zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktoré môžu konať a aj musia konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy), ktorými rozhodnutiami došlo k zásahu do práv a povinností fyzických a právnických osôb alebo ktorými rozhodnutiami boli ich oprávnené záujmy priamo dotknuté.

Vychádzajúc zo skutkových okolností preskúmvanej veci odvolací súd mal preukázať, že k zastaveniu konania došlo práve z dôvodu, že krajský súd dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie - odpoveď na žiadosť o zahľadanie disciplinárneho trestu - nie je rozhodnutím, ktoré možno preskúmať v správnom súdnictve, lebo nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu ani ním nemohli byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb priamo dotknuté. Z uvedených dôvodov úsudok krajského súdu o tom, že súdny prieskum odpovedi žalovaného zo dňa 06.11.2013, označeného ako „Žiadosť o zahľadanie disciplinárneho trestu - odpoveď“, nie je prípustný, je vecne a právne správny, keďže z obsahu predmetného listu jednoznačne vyplýva, že týmto podaním žalovaný nerozhodoval o právach a povinnostiach žalobcu a ani inak neboli ním dotknuté oprávnené záujmy žalobcu.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú argumentáciu žalobcu, pokiaľ poukazoval na iné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (4Sžo/21/2011), keďže záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v uvedenom rozhodnutí vychádza v zásade z odlišných skutkových a právnych okolností, ako sú skutkové okolnosti podmieňujúce rozhodovanie v preskúmvanej veci. Preto vzhľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu, odvolací súd nepovažoval poukazovanie žalobcu na záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplývajúci z uvedeného rozhodnutia za právne relevantný vo vzťahu k prejednávanej veci.

Konkrétne okolnosti daného prípadu v preskúmvanej veci potvrdzujú správnosť záveru súdu prvého stupňa o tom, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nie je takým rozhodnutím orgánu verejnej správy, ktoré by spĺňalo zákonné podmienky, na základe ktorých by podliehalo súdному prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ustanovujúcej správne súdnictvo.

Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval dôvody žalobcu uvedené v odvolaní za relevantné pre vyhovieň jeho odvolacieho návrhu.

Odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu ako vecne správne a v súlade so zákonom podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a v spojení s § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil, v zásade sa stotožniač s právnym záverom krajského súdu, na ktorý súčasne poukazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 246c veta prvá O.s.p. a s § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože nebol v tomto konaní úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.